

[Jensen Christensen.]

Udgiftslov ud over Kommunerne efter den anden uden i Forvejen at maale Nationens Bæreevne paa Indkomsten, efterhaanden vil føre os ud i en økonomisk Misère, hvor de, der har de faste Ejendomme i Landdistrikterne, skal betale, hvad enten de kan eller ej, hvad enten deres Indkomst svarer dertil eller ej, hvad enten de skal tære paa deres Formue eller paa Substansen i deres Ejendom. At fremme den Udvikling som særlig god for de sønderjyske Landsdele af Hensyn til, at der skulde være nogen fra det gamle Land, der ellers ikke ønskede at komme ned og være Embedsmand i Sønderjylland, tror jeg ikke, Indenrigsministeren skal fremstille som noget gavnligt. Det vil blive at holde Haanden over dem, der har en Indkomst, til Skade for dem, der ingen har.

Saa siger den højtærede Indenrigsminister, at det ikke er noget enstemmigt Ønske fra de sønderjyske Landsdele. Det er et enstemmigt Ønske fra Sogneraadforeningerne, fra samtlige Amters dernede. At der saa er Mennesker i de sønderjyske Landsdele, som hidtil gennem den særlige Beskatning til Amtet har maattet betale Skat sammen med de øvrige Samfundsmedlemmer til Goder, der kommer alle Samfundsmedlemmer til gode, og som nu kunde ønske at slippe for denne Skat, vidner i hvert Fald ikke for mig om en retsindig Indstilling over for dette at bære Byrderne i Fællesskab.

Dertil maa jeg føje, at jeg tror, at de Husmænd, der har Gæld til op over Skerstenen, som er gaaet med til at fremsætte Ønske om en Amtsbeskatning paa fast Ejendom paa samme Maade som i det øvrige Land, gennem den Omlægning, der her foreslaas, vil faa at føle, at de er gaaet med til noget, de ikke har set Rækkevidden af.

Det siger sig selv, at en Nedsættelse af Amtsskatterne fra 2 Mill. Kr. til 1 450 000 Kr. efter den hidtidige Fremgangsmaade vilde være blevet ordnet paa den Maade, at der i Fremtiden vilde være blevet lignet 725 000 Kr. paa fast Ejendom og 725 000 Kr. paa Indkomst til Amternes Behov. Men det, der sker i Stedet for, er, at ud over den Million, man hidtil har lignet paa fast Ejendom, skal de faste Ejendomme yderligere bære det, man lader Indkomsterne slippe for. Stort anderledes vil det i Praksis ikke komme til at se ud.

Naar dette Spørgsmaal har saa stor principiel Betydning for den højtærede Indenrigsminister — og det maa det jo have —, at han absolut vil fastholde sin Stilling, kan det ikke være, fordi det for dem, der skal deltage i Amtsbeskatningen

gennem deres Indkomstskat, kommer til at spille en overvældende Rolle. Men det vil komme til at spille en Rolle for hver lille Besidder af fast Ejendom, der hidtil ingen Indkomstskat har evnet at betale, ved at han faar en Forøgelse, omend nok saa lille, af sin Ejendomsskat. Det er den Uro, som vil flyde deraf, som jeg beder om, at vi maa blive fri for indtil videre; der er Uromomenter nok dernede endda.

Den højtærede Indenrigsminister gør gældende, at man, naar man faar nogle Overgangsaar, kan lære at omlægge Skatten dernede — det siger Ministeren ikke direkte, men det ligger i hans Ord — paa en saadan Maade, at den faste Ejendomsbeskatning til Amtet bliver forøget og den personlige Skat derigennem sænket, saa at Forholdet bliver afbalanceret. Det kan være rigtigt nok, det har man altsaa lært herhjemme gennem Generationer, men jeg tror, det vilde komme til at volde betydelig Uro ved de kommunale Valg dernede, om man fik dette Moment kastet ind i Valgagitationen sammen med meget andet. Det vil ogsaa efter mine Begreber paa mange, mange Maader føre Uretfærdighed med sig, og jeg tror, den højtærede Indenrigsminister vilde staa sig vel ved ogsaa i sit Forhold til de sønderjyske Landsdele at vise sig imødekommende over for det Forslag, jeg her har stillet. Thi det vil tilfredsstille Sogneraadforeningerne dernede, og det vil tilfredsstille Befolkningens almindelige Retfærdighedsans, den Opfattelse, at de, der nyder Goderne af Amtets Skat, ogsaa skal være med til at bære Amtets Skat. Derfor bedrøver det mig, at Indenrigsministeren afviser den Tanke, jeg her har fremsat, og jeg beklager, at han tager paa det paa den Maade, at han søger at fremtvinge Repræsentanter for de sønderjyske Landsdele, der ikke deler den højtærede Indenrigsministers Opfattelse, som Mennesker, der kun ønsker at øve Kritik mod ham og rette Bebrejdelser mod ham. Saaledes forholder det sig aldeles ikke. Sagen er, at vi mener, at det fra et sagligt Synspunkt af Hensyn til Mentaliteten i de sønderjyske Landsdele vil være det eneste rigtige, at Rigsdagen imødekommer de af Sogneraadforeningerne dernede fremsatte Ønsker.

Jens Høyer: Naar en bestemt Skat har virket i en lang Aarrække, venner Befolkningen sig til den og regner med den. Naar man saa vil ændre en saadan Skat — og det er jo noget i den Retning, vi staaer over for ved dette Udligningsforslag —, maa der være god Grund dertil. Der maa